

Finn vendégeink programja

Dr. Polinszky Károly oktatási miniszter kedd délelőtt fogadta Kalevi Kivistö finn oktatási minisztert, a IV. finn-magyar barátsági héten hazánkban tartózkodó finn küldöttség vezetőjét és kíséretét. A fogadáson részt vett dr. Molnár Ferenc kulturális minisztériumi államtitkár és dr. Molnár Béla, a Hazafias Népfront Országos Tanácsának titkára. Jelen volt Paul Jyrkänkallio, a Finn Köztársaság nagykövete.

Szépvölgyi Zoltán, a fővárosi tanács elnöke kedden délelőtt a városházán fogadta a finn küldöttség vezetőjét, elén Kalevi Kivistö közoktatási miniszterrel. A találkozón jelen volt a fővárosi tanács és a Hazafias Népfront Országos Tanácsának több vezető munkatársa, valamint Paul Jyrkänkallio, a finn nagykövet.

Kedden délután a Külügyminisztériumban Puja Frigyes külügyminiszter fogadta a finn minisztert. A szívélyes baráti légkörű találkozón részt vett dr. Molnár Béla, s Paul Jyrkänkallio.

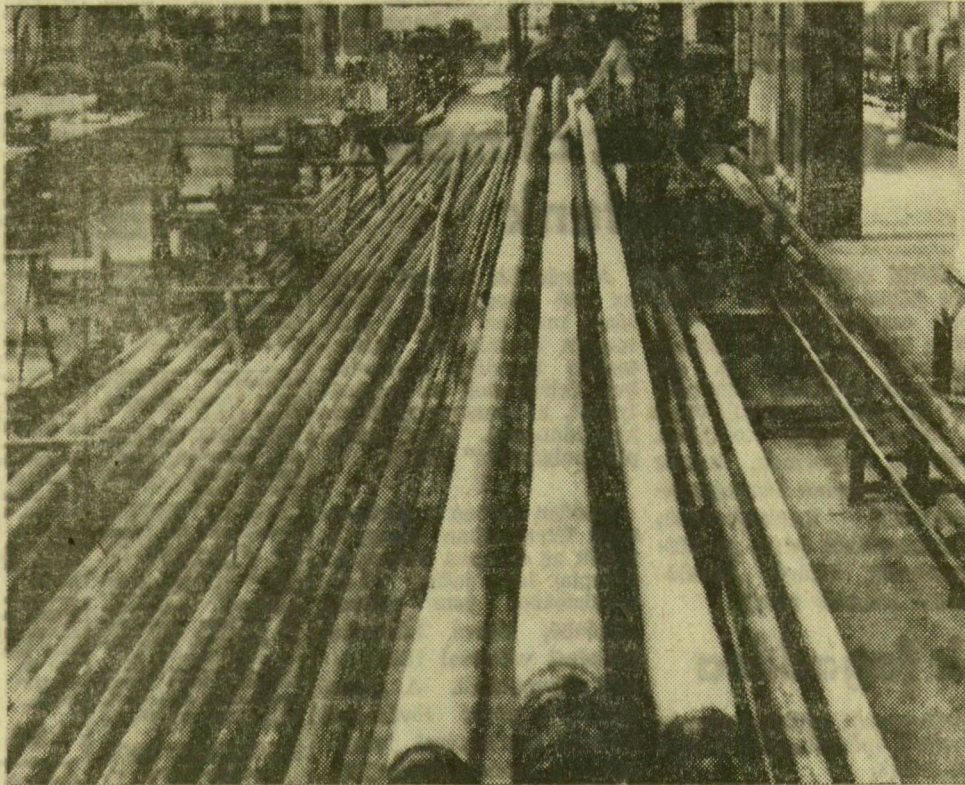
A IV. magyar- finn barátsági hét alkalmából hazánkban tartózkodó finn küldöttség tagjai — akik az elmúlt napokban a magyarországi testvérvárosok életével ismerkedtek — kedden visszaértek Budapestre, majd városnézésen vettek részt.

Délután a küldöttség — Kalevi Kivistö közoktatási miniszterrel — megtekintette a Parlamentet, majd a kongresszusi teremben dr. Trautmann Rezső, az Elnöki Tanács helyettes elnöke tájékoztatást adott a Magyar Népköztársaság helyzetéről. Jelen volt Paul Jyrkänkallio, a Finn Köztársaság nagykövete.

Finn vendégeink kedden este a fővárosi művelődési házban megtekintették a KISZ Központi Művészeti-társaság folklor-műsorát.

Az V. ötéves terv sikeréért

Több árut exportálnak a szegedi gumigyárból

Készül a szegedi gumigyár elismert terméke, a mélyfűrőtűmlő, amely kitüntetéssel kapott az idei tavaszi Budapesti Nemzetközi Vásáron is, s egyre keresettebb a külföldi piacon

Az ötödik ötéves terv lényeges célkitűzése, hogy javuljon a gazdálkodás hatékonysága, s a nemzetgazdaság egyensúlya. Ehhez minden támogatást megadnak a vállalatoknak is, elsősorban exportot növelő hitelekkel. A Taurus Gumigyár szegedi üzemének dolgozói megbecsülték tennivalóikat a tervidőszakra, határozottan azokban a kérdésekben, amelyek megvalósítása révén javíthatnak a termelékenységben, növelhetik a termelés mennyiségét, különösen pedig az exportot.

Úgy határoztak a gumigyári dolgozók, hogy csatlakoznak az Ikarus gyáriak versenyfelhívásához, illetve az öt megyei nagyvállalat kezdeményezéséhez, s megfogalmazták vállalásaikat. Bár eredetileg a szegedi gumigyárnak az ötéves tervidőszakban 35 százalékkal kellett volna növelnie a termelés mennyiségét, de a piaci viszonyok lehetőséget adtak arra, hogy ezt akár megduplázzák. Úgy is döntöttek, hogy 1980-ig 72 százalékkal emelkedik a terme-

lésük, s így elérik az évi 2 milliárd forintos termelési értéket.

Az előbbi célkitűzés érdekében elsősorban az exportjukat növelik körülbelül 80 százalékkal, mely önmagában hatvanmillió forintos mennyiség. A takarékosabb és hatékonyabb gazdálkodást segítik elő azzal, hogy a termelési költségeket 1 százalékkal mérséklék, s így körülbelül 6 millió forintot spórolhatnak meg. A magasabb termelékenység érdekében legalább 3 százalékkal javítják a munkaidő kihasználásának jelenlegi állapotát, gondosabban foglalkoznak a normák kialakításával. A drágább és kulcsfontosságú termelőberendezések kihasználásán is javítani szeretnének, úgy, hogy az eddigi napi 2,2 műszakszámot 2,5-re növelik.

A gumigyári szocialista brigádok kezdeményezésére a szegedi üzem dolgozói két alkalommal tartanak szabad napjukon kommunista műszakot, hogy támogassák a városi tanácsot a gyermekintézmények fejlesztésében. Ezenkívül egy általános iskolát és egy óvodát patronálnak a gumigyáriak. Nemes törekvésük a gumigyári munkásoknak, hogy a gyártelep és az E5-ös út közötti szabad térséget szépen rendezzék, közel 10 ezer négyzetméteres területen parkosítsanak, fűvesítsenek és kialakítsanak egy sportpályát is.

Többször kellene beszélgetnünk?

Az ember nem is gondolná: a kimondott és tovább gondolt szavak milyen mozgósító erejűek. A Kenderfonó és Szövőipari Vállalatnál például érezhető volt, hogy a tagkönyveserét előkészítő beszélgetések megkezdésétől az értékelő, összefoglaló taggyűlésekig — valójában a beszélgetéssorozat hónapjai alatt — milyen jótékony erjedést, mozgalmasságot indított meg ez a politikai feladat. A véleménycsere lehetősége is pezsdítő, de az az érzés maga, hogy most nemcsak „beszélünk”, meg „elmondjuk”, hanem kis idővel már az elmondott vélemények hatását is érezzük, ez lendítő erővé vált a napi munkában.

Az utóbbi időben volt egy olyan kimondott vagy kimondatlan vélemény, mintha hiányozna a forradalmi lendület a párttagokból, mintha mindenki várna; majd megmondják, mit kell tennem. Azt mindig nehéz utolérni, mit takar az ilyen magatartás. A kendergyári elbeszélgető bizottságok tapasztalata szerint erős a kötődés ideológiánkhoz és a párt gyakorlati politikájához, még ha sokszor úgy is nyilvánul meg ez, hogy a feladat megjelölését, a teendők „kiosztását” várják.

Mi az amit ebből le lehet szűrni — és bizonyára nemcsak ebben a nagy gyárban —, mert mindenki számára tanulság lehet? Nyilván az a közhelyszámba vehető megállapítás is, hogy az emberek olyanok, amilyennek az adottságaik és a körülmények hatása alatt válnak. Az adottságok alapján is, de főleg a körülmények javításával az emberek is formálhatók — s ha egyszer egyáltalán nem arról van szó, hogy az emberek passzívak, vagy nem akarnak a politizálás aktív részesei lenni, akkor beszéljünk arról, hogy javítani kell a politikai munka módszerein, munkastílusán, az emberek egyéniségével, képességeivel is törődve kell meghatározni a feladatokat. Nem mintha ez nem lenne már régtől fogva a párt célkitűzése, csak a jelek szerint a megvalósítás nehezebb.

De mennyire! Van, aki úgy állította élére a kérdést: vajon nem kellene tudni minden kommunistának, hogy mi a feladata? Nem tudjuk, mit követel személy szerint mindenkitől a szocializmus építésének napirenden levő programlistája? Milyen forradalmi mozgalom az, amelyet megmerevítenek az utasításra, feladatmeghatározásra váró tagok? Azért, mert ma már nem romokat kell eltakarítani a hórukk munkában, még nem kell, hogy elaludjunk bennünk az öntevékenység, az egyéni kezdeményezés lendülete.

Hát persze, persze — s le is inthetnénk az illeténi szövegeket, hogy miként például egy tudományos kutatási témában is meghatározott feladatokat hajt végre az eredményt majdan közösen felmutató kollektíva, ugyanúgy a fejlett szocializmust zászlajára tűző társadalomban is az emberformálás, meg a gazdasági munka is összetettebb annál, hogy ki-ki a saját rögeszméi szerint munkálkodjék, s ne pedig az összehangolt és tervszerű munkára szorítsa biztassa magát és társait. Ennek felismerése alapján jogos és okos az a kívánság, hogy konkrét programot kell adni minden pártagnak; ez a te dolgod, elvtárs, ez a te munkád, mondd el, ezért te vagy felelős. Lényeges és nagyon fontos megalátni az utunkban álló, nagyon nyilvánvaló feladatokat, de ne ítéljük kényelmesnek azokat se, akik jelentkeznek, hogy határozzon meg számukra feladatot a pártvezetés.

Mély rokonságot mutat ezzel egy másik kérdéskör, amely ugyancsak pontosan körvonalazható a kendergyári kommunisták által elmondottakból. A vezetés szerepéről a vezető megítéléséről van szó. A beszélgetések során számos dicsérték sok vezető elkötelezettségét, ügybizalmát, sokszor egészségét nem kímélő erőfeszítéseit. De szót ejtettek — ha kisebb számban is —, az önkényeskedésekről, a bírálat, a vélemények elfojtásáról, a gyenge vezetői magatartásról is.

Mi tulajdonképpen a szocialista vezető legfontosabb jellemvonása? Mi az, amit imitt-amott hiányolnak? Nem más, mint a szolgálat. Szocialista vezetőnek lenni, akár párttag az illető, akár párttagon kívüli, a nép, a fejlett szocialista társadalom ügyének szolgálatát jelenti. Ebből a szempontból nézve bizony egyetlen esetet sem tűrhetünk meg, ha egy vezető elfeledkezik erről a legfőbb elkötelezettségről és hatalmát, befolyását nem a közösség, az üzem, az osztály érdekében alkalmazza.

Párttagjaink jól ismerik a párt vezető szerepét a szocialista társadalom építésében. Ez azt is jelenti, hogy párttagjaink készek ebben a munkában forradalmi lendülettel és ideológiai elkötelezettséggel részt venni. De a kérdés jobb megértéséhez azt is hozzá kell tenni: párttagjaink jelentékeny hányada nincs megelégedve a pártvezetékek irányító és főleg ellenőrző munkájával. Nem tartják elégnek azt sem, ha erre állandóan csak szóban hivatkoznak, mert gyakran azt tapasztalják, hogy a pártalapszervezetek, sokszor azonban még magasabb vállalati pártszervek is, csak tudomásul veszik, hogy milyen feladatra kell mozgósítani a kommunistákat. Való igaz, hogy pártszervezetek életé meglehetősen félszavas. Otthon vagyunk az ideológiában, tisztában vagyunk a marxista-leninista elmélettel, de folyton csak tanuljuk a szocializmus politikai gazdaságtanát. Több magabiztosság kellene a gazdaságpolitikában.

A beszélgetések során olyan vélemények is elhangzottak, hogy néha a pártszervezetek nem adnak a gazdasági intézkedésekhez megfelelő segítséget. Ezek az észrevételek nyilvánvalóan konkrét esetenként, tapasztalatokon nyugszanak. A tanulság, amit levonhatunk belőle, egyezik azzal a már elhangzott véleménnyel, hogy el kell sajátítania a pártvezetésnek is azt a közgazdasági tudást, amely nélkül a problémákat sem megérteni, sem pedig azokban helyes döntést ajánlani nem lehet.

Néhány, talán túlzottan is önkényesen kiragadott kérdés nem mutathatja be a maga teljességében a párttagokkal folytatott beszélgetések lényegét, hangulatát. Azt hiszem, teljességgel nem is lehetséges. A vélemények, a megnyilatkozások oly sokszínűek voltak, akár maga az élet. Látnunk kell, hogy gondolatainkat, elképzeléseinket csak a párt tudja konkrét programmá egyesíteni. A kommunisták illő felelősséggel és bátorsággal mondják ki véleményüket, nemcsak ilyen beszélgetések kapcsán, hanem az egyszerű hétköznapi életben is. Az összegzés legfőbb tanulsága: a jobb eredmények eléréséhez elengedhetetlenül szükséges gyakrabban és felelősségteljesen beszélgetnünk közös dolgainkról.

MAROSI JÁNOS

Épül az orenburgi földgázvezeték

Az Orenburg és a nyugati szovjet határ között húzódó földgázvezeték építése a KGST-tagállamok egyik legnagyobb közös gazdasági vállalkozása. És bár technikai szempontból analógiáról nem beszélhetünk, az építő óriás elődje, a Testvériség földgázvezeték már működik.

A gázsi új építkezés sajátossága abban áll, hogy a gázvezeték szovjet területen bologár, magyar, NDK, lengyel, csehszlovák szervezetek építik. A résztvevő államok mindegyike kialakítja a maga ún. „nemzeti építési szakaszát”, ahol saját munkásaival és szakembereivel dolgozik, saját technikáját, berendezéseit és építőanyagát alkalmazza. Most először alkalmazunk ilyen építési gyakorlatot. A Román Szocialista Köztársaság a gázfeldolgozó üzem harmadik részlegének építéséhez járul hozzá. Jelenleg az útvonal valamennyi szakaszára megérkeztek az építők, állandóan érkeznek a szükséges technikai eszközök. Az útvonal építőinek összesen mintegy 2 millió kW teljesítményű szivattyútelepek kell építeniük, amelyek biztosítják a földgáz továbbítását a hat európai KGST-országba. Ne feledkezzünk meg arról, hogy ez fontos probléma — a KGST-tagállamok nagy mennyiségű szovjet földgázzal történő ellátása — az energiaválság közepette történik, amely kiterjedt a több országok többségére és a

kőolaj, földgáz, valamint egyéb tüzelőanyagok világpiaci árának többszöri emeléséhez vezetett.

A földgázvezeték közös építése széles körű lehetőségeket kínál a testvérországok számára a tapasztalatok, az élenjáró munkamódszerek, a műszaki eredmények kicserélésére. A szovjet szállítmányok lehetővé teszik a szocialista országok számára, hogy több földgázt használjanak fel nitrogénműtrá-

gya és egyéb vegytermékek gyártásához.

Az Orenburg és a nyugati szovjet határ között húzódó földgázvezeték építése jó példa a KGST-tagállamok szocialista nemzetköziségére. A Szovjetunió, amely gazdag tapasztalatokkal rendelkezik a kőolaj és a földgáz nagy távolságú szállításához szükséges vezetékrendszer építésében, biztosítja a szükséges segítséget a testvérországok szakemberei számára.

Növekszik a bauxitkészletek feltárása

Az V. ötéves tervben tovább nő a bauxit- és a szénkutatás, amellyel az új bányák nyitását készítik elő — hangoztatták kedden Veszprémben, a vegyipari egyetemen rendezett tanácskozáson a földtani kutatásokkal foglalkozó intézmények, valamint a termelő bányák képviselői. A tervek szerint az időszak alatt újabb szénkészletek felderítésére és részleges kutatására 300 kilométernyi fúrás végeznek el, s ezzel nemcsak az V. ötéves terv bányanyitási igényeit elégítik ki, hanem már információt adnak a következő ötéves terv bányanyit-

tásaihoz is. A nagyszabású munka 90 százaléka az országos földtani kutató-fúró vállalatra vár. A feladat teljesítéséhez 120 millió forintot állami támogatást kapott a vállalat s ebből az összegből korszerű szovjet berendezésekre cseréli gépparkját, a nagyobb teljesítményű fúróberendezésekkel 1977-ben már 88 ezer méter kutatófúrást végezhetnek. A mennyiségi növekedés és a hatékonyság emelkedés jellemzi a bauxitkutatás öt-éves tervét is. Az utóbbi évek napok legkiemelkedőbb eredménye, hogy a geológiai és geofizikai módszerek újszerű

egyeztetésével rendkívül gyorsan feltárták az inarkuti környéki külszíni fejtésre alkalmas bauxitlencsét. Két lencsét már átadtak a bányászatnak és az idén még négy újabbat készítenek elő a termelésre. A bauxitkutató vállalatnál is nagyszabású rekonstrukció kezdődött, s a géppark teljes cseréjét követően megduplázódik a kutatófúrás mennyisége: 1977-re eléri az évi 100 ezer métert.

A tanácskozáson megvitatott azokat az új kutatási módszereket is, amelyek tovább növelik a korszerű fúróberendezések hatékonyságát.